

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 1ης Οκτωβρίου 1992 *

Στην υπόθεση T-70/91,

Jacques Moretto, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Aumetz (Γαλλία), εκπροσωπούμενος από τον Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο την fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Gianluigi Valsesia, κύριο νομικό σύμβουλο, και την Ana Maria Alves Vieira, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Roberto Hayder, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg.

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής της 13ης Δεκεμβρίου 1990 που αρνήθηκε στον προσφεύγοντα τη μεταφορά συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που αποκτήθηκαν στο εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα του Λουξεμβούργου προς το κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, A. Saggio και J. Biancarelli, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 14ης Μαΐου 1992,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο και ιστορικό της διαφοράς

- 1 Το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) ορίζει ότι ο υπάλληλος που εισέρχεται στην υπηρεσία των Κοινοτήτων έχει την ευχέρεια « κατά τον χρόνο της μονιμοποίησής του » να ζητήσει να καταβληθούν στις κοινότητες τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που απέκτησε προηγουμένως προκειμένου να συνυπολογιστούν στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα.
- 2 Οι λεπτομέρειες ασκήσεως της ευχέρειας αυτής αποτέλεσαν το αντικείμενο γενικών διατάξεων εκτελέσεως (στο εξής: ΓΕΔ), που θεσπίστηκαν από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Επιτροπή) το 1969 και τροποποιήθηκαν μεταγενέστερα επανειλημμένως. Στο πλαίσιο της παρούσας υπόθεσης η Επιτροπή περιγράφει την εξέλιξη της διατύπωσης των διατάξεων αυτών ως εξής:

« Η διατύπωση του άρθρου 1, παράγραφοι 2 και 3, των διατάξεων αυτών όπως άρχισε να ισχύει την 1η Ιουλίου 1969 και δημοσιεύθηκε στον *Ταχυδρόμο του Προσωπικού*, τεύχος 77 της 29ης Ιουλίου 1969, είχε ως εξής:

“ Επί ποινή απώλειας του δικαιώματος, η αίτηση πρέπει να υποβάλλεται εγγράφως εντός έξι μηνών από της κοινοποίησής της μονιμοποίησής των υπαλλήλων.

Για τους υπαλλήλους που μονιμοποιήθηκαν πριν αρχίσουν να ισχύουν οι παρούσες διατάξεις, η προθεσμία αυτή αρχίζει από την τελευταία αυτή ημερομηνία. ”

(...)

Η έκφραση “ επί ποινή απώλειας του δικαιώματος ” που περιλαμβάνεται στην πρώτη διατύπωση των ΓΕΔ απαλείφθηκε από το κείμενο στη νέα διατύπωση της 4ης Φεβρουαρίου 1972. Η απάλειψη αυτή είχε ως σκοπό να μπορούν οι υπάλληλοι να επικαλεσθούν υπέρ αυτών λόγους πέραν της θελήσώς τους και οι οποίοι δεν μπορούν να καταλογισθούν σ’ αυτήν.

Το 1977 θεσπίστηκε τελικά (και δημοσιεύτηκε στον *Ταχυδρόμο του προσωπικού* της 19ης Οκτωβρίου 1977) νέα διατύπωση των ΓΕΔ του άρθρου 11, παράγραφος 2, που εξακολουθεί ακόμη να ισχύει. Το άρθρο 1 της διατυπώσεως αυτής έχει ως εξής:

“ Ο υπάλληλος που εισέρχεται στην υπηρεσία των κοινοτήτων μετά τη λήξη των καθηκόντων του σε διοίκηση, σε εθνικό ή διεθνή οργανισμό ή σε επιχείρηση έχει την ευχέρεια, κατά τον χρόνο της μονιμοποίησής του, να καταβάλει στις κοινότητες:

— είτε το στατιστικό ισοδύναμο των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων λόγω συμπληρώσεως συνταξίμου χρόνου που απέκτησε (...)

— είτε το κατ' αποκοπή ποσό της εξαγοράς που του οφείλεται (...)

Η αίτηση πρέπει να υποβάλλεται εντός εξαμήνου προθεσμίας που αρχίζει, ανάλογα με την περίπτωση, από την ημερομηνία:

— κοινοποιήσεως της μονιμοποίησής του υπαλλήλου,

— που είναι δυνατή η μεταφορά,

— της ενάρξεως ισχύος των διατάξεων.

Εφαρμόζεται η τελευταία από αυτές τις ημερομηνίες. ”

Η θέσπιση τρίτης *dies a quo*, δηλαδή της ημερομηνίας που καθίσταται δυνατή η μεταφορά, δικαιολογούνται από το ότι οι μεταφορές συνεπάγονταν για την εφαρμογή τους είτε τη σύναψη συμφωνιών με τους αρμόδιους εθνικούς οργανισμούς είτε τη θέσπιση καταλλήλων νομοθετικών μέτρων στο εθνικό επίπεδο. Έτσι φάνηκε δίκαιο να γίνει πρόβλεψη ώστε να μπορεί ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος να σταθμίζει το συμφέρον του να υποβάλει, αν παρίσταται ανάγκη, την αίτηση μεταφοράς αφού έλαβε γνώση του περιεχομένου της συμφωνίας ή του νομοθετικού κειμένου. »

- 3 Ο προσφεύγων, γαλλικής ιθαγένειας με μητρική γλώσσα τη γαλλική, ανέλαβε υπηρεσία στην Επιτροπή την 1η Οκτωβρίου 1986. Μονιμοποιήθηκε την 1η Ιουλίου 1987 και μετατέθηκε από τις Βρυξέλλες στο Λουξεμβούργο την 1η Μαρτίου 1989. Πριν από την εισοδό του στην υπηρεσία της Επιτροπής ο προσφεύγων είχε απασχοληθεί σε διάφορες επιχειρήσεις εγκατεστημένες στο Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου και κατέβαλε εισφορές επί πολλά έτη στο συνταξιοδοτικό σύστημα του Λουξεμβούργου.
- 4 Δυνάμει του άρθρου I, άρθρου 24, παράγραφος 1, του λουξεμβουργιανού νόμου της 22ας Δεκεμβρίου 1989, περί συντονισμού των συνταξιοδοτικών συστημάτων και τροποποίησης διαφόρων διατάξεων κοινωνικής ασφάλισης (*Mémorial*, 1989, σ. 1704), που άρχισε να ισχύει την 1η Ιανουαρίου 1990, δόθηκε νέα προθεσμία ενός έτους από της έναρξης ισχύος του νόμου σε « όλα τα μονιμοποιηθέντα άτομα σε διεθνείς οργανισμούς », που είχαν καταβάλει προηγουμένως εισφορές στο συνταξιοδοτικό σύστημα του Λουξεμβούργου, προκειμένου να ζητήσουν τη μεταφορά των εισφορών τους στο συνταξιοδοτικό σύστημα αυτού του οργανισμού.
- 5 Στις 29 Μαρτίου 1990 η Επιτροπή δημοσίευσε μια ανακοίνωση σε γαλλική γλώσσα στο ειδικό ενδοϋπηρεσιακό τεύχος των *Informations administratives* (διοικητικών πληροφοριών). Στην ανακοίνωση αυτή η Επιτροπή επισήμαινε την έναρξη « νέας προθεσμίας ενός έτους από την 1η Ιανουαρίου ως τις 31 Δεκεμβρίου 1990 » για την αίτηση, εντός του πλαισίου του νέου λουξεμβουργιανού νόμου, μεταφοράς στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα των δικαιωμάτων που αποκτήθηκαν στο λουξεμβουργιανό σύστημα. Η ανακοίνωση ανέφερε περαιτέρω ότι:

« (Η υποβολή της αιτήσεως ουδόλως συνεπάγεται υποχρέωση μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων σε αυτή τη φάση. Η τελική απόφαση ανήκει στον ενδιαφερόμενο κατά την ανακοίνωση της προτάσεως προσμετρήσεως κοινοτικών συνταξιοδοτικών ετών.)

Σύμφωνα με τις γενικές διατάξεις εφαρμογής του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, που δημοσιεύθηκαν στον ειδικό ενδοϋπηρεσιακό *Ταχυν-*

δόμο του προσωπικού της 19ης Οκτωβρίου 1977, εφιστάται η προσοχή των υπαλλήλων επί της υπάρξεως

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ ΕΞΙ ΜΗΝΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ 1η ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1990 ΩΣ ΤΙΣ 30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1990

(...)

Μετά τη λήψη του ερωτηματολογίου η διοίκηση προσωπικού θα υποβάλει προς έγκριση στους ενδιαφερομένους τις κατάλληλες προτάσεις: »

- 6 Στην ανακοίνωση αναγραφόταν εξάλλου ότι η μετάφρασή της στις έξι άλλες κοινοτικές γλώσσες θα αποτελούσε αντικείμενο μεταγενέστερης δημοσίευσης. Η εν λόγω δημοσίευση πραγματοποιήθηκε στις 29 Ιουνίου 1990.
- 7 Ο προσφεύγων υπέβαλε στις 19 Νοεμβρίου 1990 αίτηση μεταφοράς των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων. Η αίτησή του υποβλήθηκε μέσω ενός εντύπου ιταλικής γλώσσας που ήταν προσαρτημένο στο ειδικό τεύχος των *Informations administratives* της 29ης Ιουνίου 1990. Σε ένα σημείωμα της 9ης Οκτωβρίου 1990 ο προσφεύγων διευκρίνισε ότι: « Η καθυστέρηση της αιτήσεώς μου οφείλεται εν μέρει σε προβλήματα ταχυδρομείου κατόπιν της μεταθέσεώς μου από τις Βρυξέλλες στο Λουξεμβούργο την 1η Μαρτίου 1990. » Στο πλαίσιο της παρούσας προσφυγής ο προσφεύγων εξήγησε ότι δεν έλαβε γνώση της ανακοινώσεως που δημοσιεύθηκε στο ειδικό τεύχος των *Information administratives* της 29ης Μαρτίου 1990 και ότι μόνον μετά τη δημοσίευση της 29ης Ιουνίου 1990 έλαβε γνώση της υπάρξεως νέας προθεσμίας για την υποβολή αιτήσεως μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησε στο σύστημα του Λουξεμβούργου.
- 8 Με έγγραφο της 13ης Δεκεμβρίου 1990, που παρέλαβε ο προσφεύγων στις 4 Ιανουαρίου 1991, η διοίκηση απάντησε στο αίτημά του ως εξής:

« Στις 9 Οκτωβρίου 1990 εκδηλώσατε ενδιαφέρον για ενδεχόμενη μεταφορά των εθνικών συνταξιοδοτικών σας δικαιωμάτων στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες.

Όμως, οι γενικές διατάξεις εκτελέσεως του άρθρου που αναφέρεται πιο πάνω ορίζουν ότι η αίτηση πρέπει να υποβάλλεται εγγράφως εντός προθεσμίας έξι μηνών που υπολογίζεται, ανάλογα με την περίπτωση, από την ημερομηνία:

- της κοινοποίησεως της μονιμοποίησεως του υπαλλήλου,
- που είναι δυνατή η μεταφορά,
- της ενάρξεως ισχύος των εν λόγω γενικών διατάξεων.

Εφαρμόζεται η τελευταία από χρονολογική άποψη από τις ημερομηνίες αυτές.

Στην περίπτωσή σας η αίτησή σας έπρεπε να είχε υποβληθεί πριν από τις 30 Σεπτεμβρίου 1990, ημερομηνία λήξεως της αποκλειστικής προθεσμίας που ορίζεται στις *Informations administratives* της 29ης Μαρτίου 1990.

Κατά συνέπεια, λυπούμαι που πρέπει να σας πληροφορήσω ότι δεν μπορώ πλέον να λάβω υπόψη την αίτησή σας εφαρμογής του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ. »

- 9 Ο προσφεύγων υπέβαλε στις 4 Απριλίου 1991 διοικητική ένσταση κατά της προαναφερθείσας απορριπτικής απόφασης. Η Επιτροπή δεν απάντησε στην ένσταση αυτή εντός της τετράμηνης προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 90, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 3 Οκτωβρίου 1991 ο προσφεύγων ζήτησε την ακύρωση της απόφασεως της Επιτροπής της 13ης Δεκεμβρίου 1990.

- 11 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

- 12 Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη κανονικά και περατώθηκε στις 17 Φεβρουαρίου 1992.

- 13 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:
 - να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής που απέρριψε το αίτημα μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησε ο προσφεύγων στο εθνικό σύστημα του Λουξεμβούργου προς το κοινοτικό σύστημα·
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

- Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:
 - να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·
 - να αποφανθεί κατά νόμο επί των δικαστικών εξόδων.

Επί της ουσίας

- 14 Προς στήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων προβάλλει τρεις λόγους ακυρώσεως. Με τον πρώτο λόγο προβάλλεται παράβαση των άρθρων 25 και 110 του ΚΥΚ καθώς και των αρχών που διέπουν τις εσωτερικές οδηγίες· με τον δεύτερο λόγο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ και των γενικών εκτελεστικών του διατάξεων· με τον τρίτο λόγο προβάλλεται παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως και της χρηστής διοικήσεως καθώς και του καθήκοντος αρωγής.
- 15 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι πρέπει να εξεταστεί πρώτα ο λόγος περί παραβάσεως του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ και των γενικών εκτελεστικών του διατάξεων.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 16 Ο προσφεύγων αμφισβητεί το δικαίωμα της καθής να ορίσει « αποκλειστική προθεσμία » στην επίδικη ανακοίνωση. Παραπέμπει σχετικά στο γεγονός ότι η Επιτροπή αποφάσισε το 1972 να απαλείψει τη μνεία « επί ποινή απώλειας του δικαιώματος » στις ΓΕΔ. Αναφέρεται επίσης στις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Lenz στην υπόθεση Gritzmann-Martignoni κατά Επιτροπής (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Ιουνίου 1988, 124/87, Συλλογή 1988, σ. 3491· προτάσεις, σ. 3499, σκέψη 29).
- 17 Κατά τον προσφεύγοντα, αφού το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ δεν προβλέπει, αυτό το ίδιο, καμιά αποκλειστική προθεσμία, η αρχή της απώλειας δικαιώματος λόγω παρελεύσεως αποκλειστικής προθεσμίας καθορίστηκε χωρίς νόμιμο έρεισμα από τον προϊστάμενο της μονάδας « συντάξεις και σχέσεις με τους πρώην υπαλλήλους ». Και εδώ επίσης ο προσφεύγων αναφέρεται στις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Lenz στην προαναφερθείσα υπόθεση Gritzmann-Martignoni.
- 18 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι η απόλειψη το 1972 της εκφράσεως « αποκλειστική προθεσμία » δεν εμποδίζει να ορίσουν οι ΓΕΔ προθεσμία που πρέπει να τηρούν οι ενδιαφερόμενοι υπάλληλοι όταν ζητούν τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών τους δικαιω-

μάτων που απέκτησαν στα διάφορα εθνικά συστήματα. Η Επιτροπή δικαιολογεί τον καθορισμό τέτοιας προθεσμίας ως εξής.

Το άρθρο 11, δεύτερο εδάφιο, του παραρτήματος VIII « αναγνωρίζει επομένως την ευχέρεια του υπάλληλου να καταβάλει στην Κοινότητα τα εθνικά συνταξιοδοτικά του δικαιώματα κατά τον χρόνο της μονιμοποίησής του.

Ερμηνεύοντας γραμματικά την προαναφερθείσα διάταξη, ο υπάλληλος καλείται επομένως να αποφασίσει για την ενδεχόμενη μεταφορά κατά την ίδια την ημερομηνία μονιμοποίησής, δηλαδή της κοινοποίησής της.

Η αυστηρότητα μιας τέτοιας διατάξεως οδήγησε την Επιτροπή στη θέσπιση με τις ΓΕΔ προθεσμίας (έξι μηνών) ικανής να προσφέρει στον υπάλληλο πραγματική δυνατότητα σκέψεως χωρίς όμως να απομακρύνεται από το πνεύμα της διατάξεως αναφοράς του ΚΥΚ.

(...)

Πέραν της πιο πάνω δικαιολογίας πρέπει να προστεθεί ότι ο καθορισμός προθεσμίας για την υποβολή αιτήσεως μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων ανταποκρίνεται επίσης σε άλλες σκέψεις:

- ο σκοπός του άρθρου 11, παράγραφος 2, έγκειται στη δυνατότητα εξασφάλισης συνεχείας στον τομέα των συντάξεων μεταξύ συστημάτων εθνικής και κοινοτικής κοινωνικής ασφαλίσεως και αυτό δεν μπορεί να γίνει νοητό παρά με την έννοια της άμεσης μετάβασης από το ένα σύστημα στο άλλο·
- δεύτερον, ο καθορισμός προθεσμίας ανταποκρίνεται στη φροντίδα αποφυγής ενδεχομένων κερδοσκοπιών και διακρίσεων που θα μπορούσαν να ακολουθήσουν (...)

— τέλος, λόγοι αναγόμενοι στην ορθή διαχείριση απαιτούν ένα ανώτατο όριο προβλέψεως για την επεξεργασία των φακέλων. Μέχρι τώρα οι αρμόδιες κοινοτικές υπηρεσίες έχουν ήδη επεξεργαστεί σχεδόν 7 000 αιτήσεις μεταφοράς εθνικών συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων. Είναι δύσκολο να γίνει αντιληπτό ότι η διοίκηση πρέπει να αντιμετωπίζει ανά πάσα στιγμή την υποβολή καθυστερημένων αιτήσεων που θα εμπόδιζαν την εύρυθμη διοικητική της λειτουργία ».

- 19 Κατά την Επιτροπή, η ορθότητα της θεσπίσεως τέτοιας προθεσμίας αναγνωρίστηκε από το Δικαστήριο στην προαναφερθείσα υπόθεση Gritzmann-Martignoni.
- 20 Κατά την Επιτροπή, ο καθορισμός προθεσμίας η οποία εκτείνεται από την 1η Απριλίου ως τις 30 Σεπτεμβρίου 1990 έγινε τηρώντας τις επιμέρους ΓΕΔ. Κατ' αυτήν, δεν μπορούν να γίνουν δεκτές παρεκκλίσεις παρά μόνον ενόψει περιπτώσεων « ανωτέρας βίας », οι οποίες στηρίζονται σε λόγους που δεν μπορούν να καταλογισθούν στον υπάλληλο. Ο προσφεύγων δεν προέβαλε όμως τέτοιες περιστάσεις.

Νομική εκτίμηση

- 21 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι πρέπει καταρχάς να τονιστεί ότι, όπως το αναγνώρισε ο προσφεύγων, η Επιτροπή δικαίως θέσπισε γενικές εκτελεστικές διατάξεις ενόψει της εφαρμογής του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ. Ερμηνεύοντας την έκφραση « κατά τον χρόνο της μονιμοποίησώς του », που εμφανίζεται στην εν λόγω παράγραφο 2 του άρθρου 11 του παραρτήματος VIII, έτσι ώστε να παρασχεθεί στους ενδιαφερομένους ορισμένη περίοδος σκέψεως από τη μονιμοποίησή τους για να υποβάλουν ενδεχομένως αίτηση μεταφοράς και καθορίζοντας την περίοδο αυτή σε έξι μήνες, η Επιτροπή ουδόλως υπερέβη τα όρια της αρμοδιότητας που της αναγνωρίζουν οι διατάξεις του ΚΥΚ για να θεσπίζει μέτρα εφαρμογής. Η έτσι καθορισθείσα προθεσμία είναι πράγματι εύλογη και χορηγεί επαρκή χρόνο σκέψεως, εκτός από τις περιπτώσεις όπου ο ενδιαφερόμενος αντιμετωπίζει εξαιρετική κατάσταση απορρέουσα από λόγους οι οποίοι δεν μπορούν να του καταλογισθούν.

- 22 Για να πληρώσει τα κενά κατά την εφαρμογή του άρθρου 11 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, οφειλόμενα στην έλλειψη ρητής διατάξεως για την περίπτωση που η νομοθεσία κράτους μέλους δεν προβλέπει μέτρα επιτρέποντα τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που αποκτήθηκαν στο εθνικό σύστημα προς το κοινοτικό σύστημα, ή ακόμη για την περίπτωση που η νομοθεσία κράτους μέλους, στο πλαίσιο τροποποιήσεως του εθνικού του συστήματος, χορηγεί νέα προθεσμία για υποβολή αιτήσεως μεταφοράς, οι ΓΕΔ προβλέπουν ότι η εξάμηνη προθεσμία που έχει ορισθεί για την υποβολή της αιτήσεως στην κοινοτική διοίκηση πρέπει να υπολογισθεί από τότε « που είναι δυνατή η μεταφορά ». Το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να αποδοκιμάσει αυτή την ερμηνεία, η οποία δεν είναι καθόλου περιοριστική και είναι σύμφωνη με τους σκοπούς της εν λόγω διατάξεως του ΚΥΚ.
- 23 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ακολούθως ότι, στην προαναφερθείσα ανακοίνωση, η οποία δημοσιεύθηκε στο ειδικό ενδοϋπηρεσιακό τεύχος των *Informations administratives* της 29ης Μαρτίου 1990, η Επιτροπή επέστησε την προσοχή των υπαλλήλων στην ύπαρξη « αποκλειστικής προθεσμίας έξι μηνών ».
- 24 Όσον αφορά την ίδια τη φύση της προθεσμίας που όρισαν οι ΓΕΔ, το Πρωτοδικείο τονίζει καταρχάς ότι με την προαναφερθείσα απόφασή του Gritzmann-Martignoni, όπου αποφάνθηκε επί της εφαρμογής των ΓΕΔ, στην πάντοτε εν ισχύ διατύπωσή τους του 1977, το Δικαστήριο άφησε ρητά σε εκκρεμότητα το ζήτημα « αν θα πρέπει να αναγνωρισθεί αποκλειστικός ή μη χαρακτήρας στην προθεσμία που χορηγούν οι γενικές εκτελεστικές διατάξεις (...) » (σκέψη 11). Εν προκειμένω, η διοίκηση όρισε « αποκλειστική προθεσμία » στην προαναφερθείσα ανακοίνωση, μολονότι αφενός μεν οι ΓΕΔ δυνάμει των οποίων θεσπίστηκε αυτή η ανακοίνωση δεν προβλέπουν τέτοια προθεσμία, αφετέρου δε η ίδια η Επιτροπή απάλειψε το 1972 κάθε αναφορά σε « αποκλειστική προθεσμία » που περιείχαν ως τότε οι ΓΕΔ. Επιπλέον, πρέπει επίσης να τονιστεί ότι, τόσο στα υπομνήματά της ενώπιον του Πρωτοδικείου όσο και κατά τη συνεδρίαση, η Επιτροπή εξήγησε ότι, παρά την απλή προθεσμία που προβλέπουν οι ΓΕΔ, δεν αντιτίθεται στο να ληφθούν υπόψη λόγοι πέραν της θελήσεως του ενδιαφερομένου οι οποίοι δεν μπορούν να καταλογιστούν σ' αυτήν, πράγμα που δεν συμβαίνει σε περίπτωση υπέρβας αποκλειστικής προθεσμίας, από την οποία δεν μπορεί να εξαιρεθεί ο ενδιαφερόμενος παρά μόνο σε περίπτωση ανωτέρας βίας.
- 25 Χωρίς να χρειάζεται να κριθεί το ζήτημα αν η Επιτροπή μπορούσε να θεσπίσει « αποκλειστική προθεσμία » στις ΓΕΔ, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι σε κάθε περίπτωση οι

υπηρεσίες της δεν δικαιούνται, όπως έπραξαν στην προαναφερθείσα ανακοίνωση της 29ης Μαρτίου 1990, να επιβάλουν για την εφαρμογή της εν λόγω κανονιστικής ρυθμίσεως όρους αυστηρότερους που δεν επιτρέπει το νομικό έρεισμα που αποτελούν οι ΓΕΑ.

- 26 Έτσι, στην από 13 Δεκεμβρίου 1990 απόφασή της που απέρριψε το αίτημα του προσφεύγοντος και η οποία ελήφθη δυνάμει της προαναφερθείσας κανονιστικής ρυθμίσεως και κατόπιν της επίμαχης ανακοινώσεως, η Επιτροπή στηρίχτηκε ρητά και αποκλειστικά στην ύπαρξη « αποκλειστικής προθεσμίας », της οποίας έλειπε η νομική βάση, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 25. Επομένως, η Επιτροπή θεώρησε ότι δεσμεύεται από την αποκλειστική αυτή προθεσμία, χωρίς να ερευνήσει αν λόγοι πέραν της θελήσεως του προσφεύγοντος μπορούσαν να δικαιολογήσουν τη μη τήρηση της εξάμηνης προθεσμίας. Επομένως, η απόφαση αυτή ενέχει νομική πλάνη.
- 27 Το Πρωτοδικείο τονίζει εξάλλου ότι οφείλει να θέσει ζήτημα, εν ανάγκη και αυτεπαγγέλτως, λόγου ακυρώσεως αντλουμένου από τη μη τήρηση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως, την οποία θεσπίζει το άρθρο 25 του ΚΥΚ (βλ. την πρόσφατη απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Ιανουαρίου 1992, T-45/90, Spreybrouck κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1992, σ. II-33, σκέψη 89).
- 28 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει σχετικά ότι, μολονότι το συνοδευτικό έγγραφο της αιτήσεως της 9ης Οκτωβρίου 1990 εξηγούσε ότι « η καθυστέρηση της αιτήσεως οφείλεται εν μέρει σε προβλήματα ταχυδρομείου κατόπιν της μεταθέσεως του προσφεύγοντος από τις Βρυξέλλες στο Λουξεμβούργο την 1η Μαρτίου 1990 », η απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1990 αναφέρεται μόνον στη δήθεν « ημερομηνία λήξεως της αποκλειστικής προθεσμίας », χωρίς να θίξει άλλωστε το ζήτημα αν υπήρχαν υπέρ του προσφεύγοντος ειδικοί λόγοι που μπορούσαν να συγχωρήσουν, όπως ισχυριζόταν ο ίδιος, την καθυστερημένη υποβολή της αιτήσεώς του.
- 29 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, κατόπιν αυτού, ότι απορρίπτοντας, χωρίς άλλη αιτιολογία πλην της υπάρξεως αποκλειστικής προθεσμίας, τη δικαιολογία που προέβαλε ο προσφεύγων στο συνοδευτικό έγγραφο της 9ης Οκτωβρίου 1990 όσον αφορά το εκπρόθεσμο της αιτήσεώς του, η Επιτροπή παραβίασε την υποχρέωση που της επιβάλλει το άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ να αιτιολογήσει την απόφασή της και ότι ως εκ τούτου η απόφαση αυτή περιέχει ανεπαρκή αιτιολογία.

- 30 Από το γεγονός ότι η απόφαση πάσχει νομική πλάνη και έχει ανεπαρκή αιτιολογία προκύπτει ότι η Επιτροπή παρέβη ουσιώδη τύπο καθώς και τις εν λόγω ΓΕΔ κατά τρόπο θίγοντα τη νομιμότητα της από 13 Δεκεμβρίου 1990 αποφάσεώς της. Κατά συνέπεια και χωρίς να χρειάζεται να κριθούν οι λοιποί λόγοι ακυρώσεως, η απόφαση αυτή πρέπει να ακυρωθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 31 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εφόσον η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής της 13ης Δεκεμβρίου 1990.

2) Η Επιτροπή φέρει το σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Vesterdorf

Saggio

Biancarelli

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο την 1η Οκτωβρίου 1992.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf